

Elisaveta Mihailov

Elisaveta Mihailov, născută la 5 august 1932, și –a petrecut copilăria pe malul Nistrului, în satul Sănătăuca. După absolvirea școlii medii din sat, și-a continuat studiile la Școala de Iluminare Culturală din Soroca. Acolo a învățat abc-ul biblioteconomiei împreună de viitoarele colegi de breaslă - Faina Tlehuci, Valentina Șîșchin, Saida Tcaci. Nu știm de ce anume a ales deloc ușoara meserie de bibliotecar, dar ținem să credem că a făcut-o dintr-o mare dragoste față de carte, consacrându-și, mai apoi, toată viața Bibliotecii. Acum, după atîția ani, nici nu ne putem imagina cum ar fi arătat instituția fără această bibliotecară mărinimoasă și de o rară cumsecădenie, care, vreme de 33 de ani, a știut să ne dea memorabile lecții de omenie și de muncă exemplară...

După ce a absolvit Școala de Iluminare din Soroca, și-a început cariera la Sîngerei, unde timp de 20 de ani a condus biblioteca raională. Între timp, și-a continuat studiile la Universitatea de Stat din Chișinău, la Biblioteconomie și Bibliografie,

pătrunzînd cu pasiune în tainele profesiei ce i-a marcat destinul.

La 1 martie 1972, invitată cu insistență de directoarea Faina Tlehuci, se angajează la Biblioteca Institutului Pedagogic de Stat „Alec Russo”. Așa începe o nouă etapă în biografia Doamnei cu ochii albaștri și senini, cea care a devenit timp de trei decenii cea mai cunoscută personalitate în comunitatea bibliotecară de la instituția de învățămînt din Bălți. Lucra în serviciul Completare și Evidență a colecțiilor, urcînd treptele ierarhice, acumulînd o bogată experiență, pe care a împărtășit-o dezinteresat zecilor și sutelor de colegi. Era o fire extraordinar de sociabilă: după ce schimbai două – trei vorbe cu *doamna Gavrilovna*, cum îi ziceam noi cu dragoste, aveai impresia că o cunoști de o viață. Era foarte sinceră și degrabă își făcea cunoștințe și lega prietenii, știind cum să mențină aceste frumoase relații pentru toată viața. Era prietena multor librari, poștași, profesori, studenți, bibliotecari, angajați ai universității. Lucrătorii contabilității nutreau sentimente alese de respect și simpatie pentru *Doamna Eliz*, cărora nu numai că le prezenta diverse acte financiare despre achizițiile de carte, dar, de la un timp, mai îndeplinea și funcția de casier al bibliotecarilor, eliberîndu-le cu multă acuratețe salariile lunare.

Mii de cărți au completat colecția Bibliotecii noastre grație selecției și consistenței valorice pe care știa să le determine doamna Elisaveta Mihailov, mii de reviste și ziare au fost aduse de la poștă și difuzate diverselor subdiviziuni universitare și

bibliotecare prin străduința acestei minunate purtătoare de carte.

În Biblioteca care-i devenise mai mult decît o a doua casă, doamna Mihailov a dat măsură capacităților și calităților sale, fiind mulți ani și responsabilă pentru comunicarea cu bibliotecile din țară și cele străine, primind și expediind cărți prin relațiile de schimb interbibliotecar. A fost membru activ al Asociației „Prietenul cărții”, a cumulat și funcția de librar, gestionînd Librăria Universității, apoi și a Bibliotecii. În ultimii ani, avea în grijă asigurarea lucrătorilor Bibliotecii cu rechizite de birotică. A fost o fidelă slujitoare a Bibliotecii, se încadra în orice activitate cu multă dăruire, reținîndu-se, dacă era nevoie, pînă hăt dincolo de orele de program.

Profesionalismul, munca cu abnegație i-au fost înalt apreciate prin multe distincții și mențiuni: prime bănești, diplome din partea rectoratului și a conducerii Bibliotecii, insigna *Eminent al Culturii din U.R.S.S.*, medaliile *Pentru Muncă Glorioasă* și *Veteran al Muncii*.

Amatoare de poezie, prețuitoare de glume inteligente, pline de umor, era foarte atașată de colegii săi, pe care îi întâmpina zîmbitoare cu un *bon jour* ori le mulțumea cu un elegant *mersi* pentru cel mai mic și elementar serviciu...

Printre darurile ce i le-a făcut viața - cele mai prețioase erau fiica Tatiana și cei doi nepoței, pe

care îi iubea cu dragoste curată și sinceră. Pentru ei, dar și pentru alții, era gata să stea toată noaptea la bucătărie și să pregătească excelentele, inimitabilele sale plăcinte, care, pur și simplu, se topeau în gură. Cînd Universitatea și Biblioteca și-au sărbătorit 50 de ani de activitate, toți musafirii s-au înfruptat din *plăcintele cu dovleac* ale *Doamnei Eliz* de la Bibliotecă. La 60 de ani, nu a mai putut nimeni gusta din delicioasele-i bucate: la 30 iunie 2005, chinuită de o boală grea și incurabilă, *Doamna Eliz*, a plecat la Domnul ...

De acum încolo, la 5 august, nu ne va mai aștepta bibliotecara cu ochi albaștri, spre care ne grăbeam să venim cu o floare, cu o felicitare, cu cuvinte de recunoștință, cu stimă și multă, multă iubire... Ne vor rămîne mereu amintiri frumoase despre oamenii pe care am avut norocul să-i cunoaștem în această Bibliotecă...

Elena HARCONIȚA, Lucia ZADIRAICO

